

Det forhold, at politiet evt. – på grund af bevisets stilling – opgiver påtale mod borgeren for overtrædelse af straffelovens § 279 (bedrageri) har ikke betydning for spørgsmålet om tilbagebetalingspligt i henhold til aktivlovens og børnetilskudslovens regler.

Højesteret stadfæstede i en dom af 9. oktober 1996 en dom fra Vestre Landsrets om, at det alene er den person, til hvem hjælpen er ydet, der kan mødes med et tilbagebetalingskrav. Der var i den pågældende sag tale om hjælp ydet til en kvinde, der levede i ægteskab. Den bagvedliggende afgørelse var truffet i henhold til bi-standslovens regler, men har også betydning for hjælp truffet i henhold til aktivlovens og børnetilskudslovens regler. Der vil således ikke kunne stilles krav om tilbagebetaling overfor en eventuel ægtefælle, hvis denne ikke har været medmodtager af hjælpen – heller ikke selv om pågældende har haft glæde af hjælpen.

Det forhold, at den person, overfor hvem der er rejst krav om tilbagebetaling, ikke umiddelbart er i stand til at imødekomme kravet, betyder ikke at kravet bortfalder. Kommunens krav består i 5 år.

Som det fremstår af ovenstående, er der både i aktivloven og børnetilskudsloven hjemmel for kommunen til at stille krav om tilbagebetaling i svigstilfælde. Jeg ser derfor ikke grundlag for yderligere initiativer. I situationer, som den beskrevne i avisartiklerne, har kommunen den mulighed, at der indgives politianmeldelse for bedrageri mod begge ægtefæller, hvilket også fremgår af artiklerne, at kommunen vil gøre.

Spm. nr. S 2472

Til skatteministeren (19/4 01) af:

Kim Andersen (V):

»Vil ministeren kommentere den sociale bedragerisag fra Århus Kommune, der er omtalt i Århus Stiftstidende og JP Århus den 5. april 2001 samt Århus Stiftstidende Netavis den 18. april 2001, og samtidig oplyse, om den beskrevne sag giver ministeren anledning til at tage initiativer?«

Svar (27/4 01)

Skatteministeren (Frode Sørensen):

De skattemæssige konsekvenser, som de er beskrevet i vedlagte artikler, er helt i overensstemmelse med skattelovgivning, og jeg ser ingen grund til at ændre på disse i øvrigt velfungerende skatteregler.

Det følger af ligningsloven, at der er fradrag for forfaldne renteudgifter. Fradraget er uafhængigt af, om renten er betalt eller ej. Hvis renten, der forfalder i år 1, på et givent gældsforhold ikke er betalt fuldt ud inden udgangen af år 2, er der ikke fradrag for de renter, der forfalder i år 2. Der er dog alligevel fradrag for de renter, der forfalder i år 2, hvis den pågældende inden udgangen af dette indkomstår (år 2) godtgør, at være i stand til at betale forfalden gæld eller stille betryggende sikkerhed herfor i sine aktiver.

Det betyder i den nævnte situation, at den pågældende har fradrag for de renter, der forfalder i år 1, uanset om de bliver betalt eller ej. Hvis den pågældende ikke har aktiver, renterne kan inddrives i, opnås der fradrag for renterne i år 1, selvom de ikke betales, men ikke fradrag i år 2, fordi renterne ikke kan betales eller fordi skyldneren ikke kan stille sikkerhed for gælden i sine aktiver.

Forudsat at der er fradragsret for renteudgifterne hos personen uden indkomst, vil disse renteudgifter automatisk blive overført til fradrag hos ægtefællen i henhold til personskattelovens underskuds- og skatteberegningsregler, som er baseret på neutralitet i beskattningen af ægtefælles kapitalindkomst i den forstand, at det er uden betydning for den samlede beskatning, hvordan ægtefæller har fordelt kapitalindkomster mellem sig.

Spm. nr. S 2464

Til socialministeren (19/4 01) af:

Tom Behnke (KF):

»Vil ministeren besvare spørgsmål nr. S 1902 mere fyldestgørende, herunder specielt den del af spørgsmålet der i begrundelsen er præciseret med forskellene fra amt til amt?«